

ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ (1774-1795)

Με βροχή από ροδοπέταλα θα συνοδεύσουν και φέτος (Κυριακή του Παραλύτου) εκατοντάδες Μυτιληνίων κατά μήκος της προκυμιάς το σεπτό λείψανο του Νεομάρτυρος Θεοδώρου. Μία ιδιαίτερη Παλεσβιακή πανήγυρη σε ανάμνηση του θαύματος της διάσωσης του πληθυσμού της πόλης μας από τη φοβερά και τρομερά μολυσματική νόσο της πανώλης.

**Καλέ ακούτε καμπάνες, ένα χελιδονάκι!
Αχ μωρέ, θα αναστενάξει μία δόση.
Τι βρε ο Μάγης κι έμπλεξε μεσ' στο παρέθυρο μου; Ο
Μάγης...**

Ο Νεομάρτυς Θεόδωρος από το Νιχώρι (Γενήκιοϊ) του Βοσπόρου, ένα προάστιο κομμάτι έξω από την Κωνσταντινούπολη, που ενώ εξαπατήθηκε απ' τους ψευτοδερβίσηδες με την καθ' όλα μαρτυρική του στάση κατέκτησε τα όρη τα ουράνια.

Με τη λαμπερά χρώματα μας ταξιδεύει στο βίο του ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ο μεγάλος αυτός ζωγράφος των Νεομαρτύρων! Τι κι αν στο τρυφερό της ηλικίας του παραδομένος στην πολυτέλεια των σουλτανικών ανακτόρων αρνήθηκε τον πλάστη του σκορπολογώντας αλόγιστα κι όλα εκείνα που μετά τόσων κόπων και βασάνων του edίδαξαν οι ευσεβείς γονείς του Αναστάσης και Σμαραγδού.

Με τη χρυσοφόρα βέργα της δοκιμασίας -Ποιεί και βασιλέας ταπεινούς το πάθος- η αγάπη του Κυρίου δεν θα διστάσει από το νησί αρχικά της Χίου και μυροβόλα γυμνάσματα του Μακαρίου Νοταρά να τον οδηγήσει στη Μυτιλήνη και τη ζωποιοό αγκάλη του μαρτυρίου για να ποτίσει ημέρα της ονομαστικής του εορτής (τι πιο δειχτερό) 17 Φεβρουαρίου με το αίμα του τα θεμέλια του Κάστρου της Ορθοδοξίας.

Τι θάρρος αλήθεια, τι πίστη επέδειξε, ο μεγάλος τούτος μάρτυς των 21 μόλις χρόνων καθώς σπεύδουν πολλοί άγιοι ρασοφόροι της Εκκλησίας μας να τον κατονομάσουν ταυτίζοντας την θέση του στην χορεία των Νεομαρτύρων με εκείνη των Αγίων Γεωργίου και Δημητρίου, στην αντίστοιχη των Μεγαλομαρτύρων.

**Πόσο γενναιόδωρα τίμησε την ζωή!
Με τι ευγένεια αντιμετώπισε τον θάνατο!**

Μετά το μαρτύριον αυτού

Ένας λύχνος άσβεστος ζωής και αφθαρσίας το πλήρες θείας χάριτος λείψανό του κατά την ανακομιδή του το 1798 θα βρεθεί άθικτο στον περίβολο της Παναγίας Χρυσομαλλούσης. “Ευκαμπές και εύοδμον, ανθηρόν και καλλίμορφον”.

Από πόσες κεραμοσκεπές άραες, από πόσους μπαζέδες θα περάσει για να μην πέσει σε χέρια αγαρηνών; Σε πόσες οικίες ευσεβών Χριστιανών θα φιλοξενηθεί για μία και για δύο εβδομάδες ωσότου καταλήξει και πάλι ασφαλές στην κρύπτη του Ιερού Βήματος του Μητροπολιτικού ναού;

Μέχρι και το 1832 που θα απαλλάξει την πόλη από την ασθένεια της πανώλης, έπειτα από λιτάνευσή του γύρωθεν του ναού, καθ’ υπόδειξιν του Αγίου εν ονείρω στον τότε πρωτοσύγκελο Καλλίνικο. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα γνωρίζουμε τον Άγιο Θεόδωρο ως πολιούχο και προστάτη της Μυτιλήνης, της νήσου ολάκερης στη θέση της μέχρι πρότινος (σύμφωνα πάντα με την παράδοση) πολιούχου “Παναγίας Αγιοθοδωρίτισσας”.

Ένας θησαυρός ατίμητος, αδαπάνητος, δυσεύρετος στο κεντρικό κλίτος του Μητροπολιτικού ναού που μέχρι και σήμερα απρόσβλητος στη φθορά, αποτελεί την μόνιμή πηγή αγιασμού και θεραπείας όλου του Λεσβιακού λαού.

Ποσειδών Γ. Γιαννακής